

NICOLAE GHEORGHIU
DETECTIVII CLASEI A VII-A

Editura Andreas

Nicolae Gheorghiu

DETECTIVII CLASEI A VII-A

Desenele autorului

Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Gheorghiu, Nicolae

Detectivii clasei a VII-a / Nicolae Gheorghiu – București:
Andreas Print, 2016

ISBN 978-606-765-006-8

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

*Site: **www.editura-andreas.ro***

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2016

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

*Tehnoredactare: **Gheorghe Dumitru***

Ilustrație copertă: 123RF

Bun de tipar: 14.05.2016; Coli de tipar: 15

Format: 16/54x84 cm

Un cuplu în formare

Nu era pentru prima dată când razele zglo-
bii ale soarelui încă primăvăratec se ju-
cau pe fața lui Sorin Codruț, făcându-l să
mormăie nemulțumit. Încercă să se as-
cundă de ele trăgând pătura până peste cap. Era așa de
dulce somnul la ora aceea, încât ar fi făcut orice să nu-i fie
întrerupt. Prins în capcana noii cărți cu aventurile incredi-
bile ale lui Sherlock Holmes, adormise destul de târziu. Îi
devenise o deprindere trainică, izvor plin de înțelepciune,
ca în fiecare seară să nu se dea prins în brațele lui Morfeu
până nu își îmbogățea mintea cu noi și noi cunoștințe în
diverse domenii.

De la o vreme îl preocupa unul către care simțea o atrac-
ție fascinantă. Firește, totul cerea un efort considerabil, pe
care el îl făcea conștient că, deși obositor, era totuși nespus
de creativ. Venea însă vremea despărțirii de noapte și a
aparității zorilor și, implicit, în zile senine, sosirea razelor
jucăușe pe fața sa. Acum a scăpat de ele acoperindu-se cu
pătura. Dar nu închise bine ochii că începu să sune strident
celularul, potrivit cu grijă de cu seară pentru o anumită oră.
De data aceasta mult mai devreme ca de obicei.

Prima reacție a fost să-l închidă, dornic să mai zăbo-
vească o vreme în patul mătăsos, moleșitor. Își aminti însă
că, după disputa aprigă de aseară cu colegul și prietenul său
din clasa a VII-a, Octavian Trandafir, pe scurt Tavi, în
legătură cu adoptarea unor pseudonime menite să exprime
cât mai bine noul rol pe care voiau să-l joace în viața clasei,
chiar și a școlii, ca un cuplu de mici detectivi, hotărâseră ca,
în virtutea faptului că noaptea e un sfetnic bun, să discute

dimineața, în ziua următoare dispunând de timp suficient pentru dispute și luarea unei decizii definitive, fiind liberi, neavând cursuri.

Nu era ușor. Cugetase îndelung asupra acestui aspect și constatasese că exista o sumedenie de variante. Alegerea era dificilă și, cu gândul la ceea ce trebuia să hotărască, se sculă alene din pat și porni molcom către baie.

În casă domnea o liniște blândă, binefăcătoare, ceea ce nu-l miră, știind că bunica sa, care avea grijă de el și de casă, era plecată pentru două zile în provincie, la rude, iar mama sa, ofițer de poliție, îl anunțase încă de cu seară că nu va putea veni acasă, fiind angrenată într-o misiune dificilă.

Ca de obicei, urmară câteva minute de gimnastică, de genuflexiuni, iar după ce făcu un duș scotian, se simți într-o formă excelentă. Își pregăti în grabă un mic dejun frugal, înfulecă totul rapid, apoi hotărî să ia legătura cu Tavi.

Aveau avantajul că se puteau înțelege și întâlni lesne, deoarece locuiau alături, pe strada Cometei, Tavi într-un bloc înalt, zvelt, alb, Sorin vizavi, într-o vilă cochetică, cu grădină mare în față, cu porți de fier forjat, de unde pornea către clădire o alee asfaltată, ce se bifurca pe la mijloc, loc în care străjuia un câine bizar, din metal, cu ochi ciudați, rubinii. Din explicațiile lui Sorin, Tavi îi înțelesese rostul, dar, de câte ori venea, îl ocolea cu grijă, simțind mereu o anumită teamă, văzându-i ochii sticloși, aprinși ca jarul, care păreau a-l fixa cu o neasemuită cruzime.

Aveau și șansa de a se vedea ușor, de la fereastra sa Sorin putând-o zări pe aceea a lui Tavi de la etajul doi. Folosiseră adeseori telefonul fix sau semnale luminoase, prin lanterne, conform codului Morse, cunoscut bine de el și însușit destul de ușor de Tavi. Acum însă, fără a renunța, în anumite ocazii sau împrejurări, la telefon ori la semnalele morse, le era mult mai ușor să ia legătura, deoarece dispu-

neau amândoi de celulare capabile să se găsească lesne oriunde s-ar fi aflat.

Dacă la început totul fusese ca o joacă, acum, cugetând la noul lor rol, acest lucru li se părea a fi esențial. Ideea acestui nou rol fusese a lui Sorin și se născuse în urma unor întâmplări ciudate care avuseseră loc în clasa lor. Un rol care, bine îndeplinit, spunea el, putea contribui mult, prin acțiunile desfășurate, la prevenirea sau înlăturarea unor evenimente neplăcute din viața colectivului și, implicit, la întărirea prestigiului lor în fața clasei, poate și a școlii.

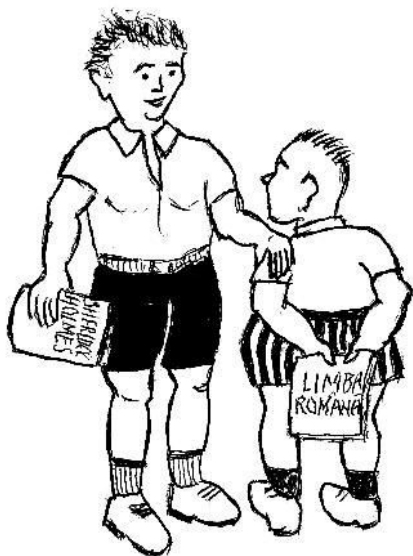
Cugetaseră mult asupra acestui aspect și ca urmare au hotărât alcătuirea cuplului amintit. Stabiliseră însă să procedeze și să se comporte în așa fel, încât nici unul dintre elevi să nu bănuiască sau să-și dea seama că era coleg cu doi mici detectivi. De aceea se vor strădui să se afișeze în continuare ca doi buni și nedespărțiți prieteni, cu toate că aveau firi deosebite și difereau enorm ca fizic.

Era expresia cea mai elocventă a părerii că, în mod obiectiv, contrastele se atrag. La paisprezece ani, Sorin arată ca de șaisprezece. Este înalt, bine dezvoltat, are pieptul boltit, mușchi puternici la ambele brațe, rod al flotărilor zilnice, calcă rar și apăsat, cu fruntea mereu sus, cu privirea ageră ațintită în jur, gata să înregistreze un amănunt cât de mic. Este însă mereu dus pe gânduri, tăcut, ceea ce i-a și determinat pe unii să-l considere a fi un mare înfumurat, un soi de sfinx, epitet însă cu totul și cu totul gratuit.

Octavian, sau Tavi, cum îi spun colegii, arată cu totul altfel. Partizan înfocat al dulciurilor, al lui lasă-mă să te las, dușman cumplit al oricărei mișcări de prisos, crescuse mai mult în părți, de jur împrejur, fiind un dolofan agreabil, cu obrajii bucălați, foarte scund, cu burtică, cu mers greoi, alene, afișând permanent un calm proverbial, de natură englezească, fără îndoială. Are întotdeauna buzunarele pline cu de-ale gurii, mai ales napolitane, biscuiți, alune,

nuci, din care gustă mereu, ceea ce i-a atras și porecla „Ronțăilă“.

Îi apropia mult și destinele, oarecum asemănătoare. Sorin își pierduse tatăl în timpul revoltelor din decembrie 1989, în împrejurări nebuloase. Tavi era și el orfan, dar de mamă. Poate de aceea legătura lor devenise deosebit de trainică.

Sorin și Tavi

Luați împreună, păreau a fi un cuplu bizar, unul fiind mai înalt, iar celălalt bondoc, la un moment dat Ciprian, Cipri pentru cei din gașca lui, un coleg voinic, haios, pus mai mereu pe șotii, numindu-i Pat și Patachon, dar asta doar o dată, căci apoi a amuțit, fulgerat de privirea tăioasă a lui Sorin.

În ceea ce-l privește pe Sorin, atracția către aventură, ca detectiv, nu constituie o surpriză, dacă se are în vedere că tatăl său, Călin Codruț, fusese un prețuit căpitan în poliție. El îi insuflase puternicul sentiment al luptei împotriva răufăcătorilor de orice gen. „*Vezi tu, Sorine, îi spusese el odată, noi ne străduim să apărăm și să menținem ordinea, dar sunt indivizi, pe care eu îi consider a fi aidoma ostrogoților, care provoacă răul prin comportament infracțional, furând, jefuind, făcând afaceri necurate, ajungând uneori chiar și la crimă, ostrogoți care nu ne au la inimă, după cum nici noi nu-i agreem, unii fiind nespun de periculoși, capi ai unui angrenaj antisocial compus din indivizi ieșiți de*

mult din orbita vieții sociale normale. E o luptă dură, plină de neprevăzut, și nu de puține ori cad jertfă unii dintre noi“.

Parcă avusese o presimțire, deoarece căzuse și el în luptă. Acum Elena, mama lui, un inginer electronist remarcabil, i-a luat locul, devenind maior în cadrul poliției, faptele sale, modul în care acționează împotriva noilor ostrogoți, mult mai perfizi, apăruiți după revoltele din decembrie 1989, precum și metodele folosite atrăgându-i apelativul maiorul Electron. Ea născocise ajutoare cu totul deosebite în activitatea antiinfracțională, ca, de pildă, Robo, robot minune, un mini casetofon cu banda ca un fir invizibil, sensibil la orice mișcare sau zgomot, clipă în care se autodeclanșează, având deci pornire și oprire automate, crease un sistem complicat de urmărire prin camere de televiziune mobile și multe, multe altele care creau avantaje enorme față de răufăcători.

În sufletul lui Sorin ardea de mult dorința, nemărturisită, de a le păși pe urme. Un asemenea vis nutrea și Tavi, cu deosebirea că ținta sa era de alt gen, tatăl său, Dinu Trandafir, fiind un binecunoscut scriitor. Dorea cu ardoare să-i moștenească vocația, aptitudinile, și îi urma cu sfințenie sfaturile, între care cel mai de seamă viza însușirea temeinică a limbii, a regulilor care garantau o exprimare corectă, în așa fel încât mesajul scris să poată fi înțeles fără nici un dubiu.

La orice făcea rabat Tavi, dar la gramatică și la lectură nici măcar un pic. Curând deveni un adevărat as în cunoașterea regulilor gramaticale. Era atât de absorbit de acestea, încât orice deviere de la ele îi stârnea instantaneu intervenția. Nu ierta pe nimeni. Bunăoară, când George, un tip mai timid, oarecum visător, spusese: „I-am văzut cu ochii mei pe Doru și pe Ciprian punând la cale ceva“, a și izbucnit nervos: „Vorbești aiurea! E clar că poți vedea doar cu ochii, care sunt ai tăi, așa cum nu poți auzi decât cu urechile tale

și e impropriu a zice am auzit cu urechile mele“. Altă dată, când Ciprian o ridicase în slăvi pe Daniela, șefa clasei, afirmând, printre altele, că grație ei învățarea și însușirea temeinică a cunoștințelor *a devenit* pentru noi un scop principal“, a sărit imediat ca ars, rostind ironic: „Se vede treaba că cineva din mijlocul nostru, nu spun cine, persoană importantă, nu a aflat că un subiect multiplu cere predicatul la plural“. Iar când Cornelia, fata cea mai înaltă din clasă, și-a agitat zulufii înainte de ora la care urmau să dea o lucrare de control și a exclamat: „Vreau să scriu și mai perfect spre a obține o notă mai superioară“, Tavi a mârâit sarcastic: „Unele ființe drăgălașe uită că sunt adjective ca perfect și superior care nu au grade de comparație, deoarece...“

Și de fiecare dată începea să explice totul pe îndelete. Are uneori și interpretări personale, adeseori cu o anumită tentă de ironie. Când George îl laudă pe Ciprian, spunând că e un tip dintr-o bucată, el își rânji fasolea și mormăi: „Se vede că de aceea e necioplit“.

Știa multe Tavi. Era tobă de carte în privința limbii române. În schimb, la unele materii nu prea strălucea. De aici și ciuda lui Sorin, care considera că, ținându-se ca scaiul de literatură, se pregătea unilateral. Tavi recunoștea sincer că avea o mare teamă de matematică. Sorin veni cu argumentul că în viața oricărui, chiar și a detectivului, matematica are un rol important. În lupta cu ea, susținea el spre uluiala lui Tavi, îți călești mintea, ți-o pui intens la treabă, îți dezvolți simțurile, pentru că orice problemă apare ca o enigmă, și nu există satisfacție mai mare decât aceea a descifrării ei. Era, după el, calea cea mai potrivită, deși nu prea lesnicioasă, de a te apropia de materia-spaimă, deoarece, dacă îi pătrunzi misterele și, mai ales, dacă prinzi gustul deslușirii acestora, atunci ai câștigat bătălia cu ea.

Cuprins

<i>Un cuplu în formare</i>	/ 5
<i>Pseudonimele</i>	/ 13
<i>Disparații misterioase</i>	/ 18
<i>O idee genială</i>	/ 23
<i>Maiorul Electron</i>	/ 27
<i>Metoda viitorului maior Electron</i>	/ 35
<i>Pe urmele hoțului de stilouri</i>	/ 42
<i>Scriitorul</i>	/ 49
<i>Formidabilul fler</i>	/ 62
<i>Un tip suspect</i>	/ 76
<i>Urmărirea</i>	/ 86
<i>Eșecul lui Sorin</i>	/ 93
<i>Tavi, martor ocular</i>	/ 101
<i>Portretul asasinului</i>	/ 110
<i>Concursuri</i>	/ 118
<i>O seară veselă</i>	/ 126
<i>Câinele invizibil</i>	/ 132
<i>Greșelile lui Tavi</i>	/ 142
<i>Noaptea de groază</i>	/ 148
<i>Capcana</i>	/ 160
<i>Un criminal straniu</i>	/ 163
<i>Tentativa de evadare</i>	/ 170
<i>Stare de alertă</i>	/ 177
<i>Mărturisirea</i>	/ 183
<i>O urmărire ca-n filme</i>	/ 195
<i>Surpriza din gară</i>	/ 202
<i>Omul costeliv o șterge</i>	/ 210
<i>Reapare Vărzaru</i>	/ 216
<i>Cursă pentru ostrogot</i>	/ 220
<i>Epilog</i>	/ 231
<i>În loc de Postfață</i>	/ 233